

„Kære — hvad er der i Vejen? Er du syg?“

I Stedet for at svare lagde Jytte Hovedet ned paa sin Arm. Karsten rejste sig hastigt op. Et Øjeblik stod han tavs med Haanden paa Stoleryggen og betragtede hende. Saa nærmede han sig mistænksomt.

„Fejler du noget? Eller hvad er der i Vejen? . . . Saa svar dog!“

Han tog hende i Skulderen.

„Aa, Karsten . . . jeg er frugtsommelig!“

Der fulgte en lang Tavshed.

„Tror du virkelig? . . . Det er vel en Indbildning?“

„Nej, nej, nej! . . . Jeg veed det sikkert . . . Det er fortvivlet!“

Skønt Karsten næsten vilde have foretrukket en hvilken som helst anden Tilstaaelse, forsøgte han sig med et Par opmuntrende Ord.

Men da rejste Jytte sig heftig.

„Det mener du jo ikke en Smule af!“ sagde hun og gik ind i Soveværelset.

Karsten fulgte hende ikke. Han stod der med Luthen i den ene Haand og strøg sig over Tindingens Haarbukler med den anden. Den Kalamitet, han havde imødeset med Angst og Bæven lige fra deres Bryllupsdag, var altsaa nu en Kendsgerning. Han havde hidtil virret beruset om i Ægteskabets Lyksaligheder som et Faar i en Boghvedemark. Og nu dette Tordenbudskab! At blive veritabel Familjefader! At faa sit Hjem forvandlet til en Ammestue med Barneskrig og Patteflasker og Lugt af Bleer! . . . At se Jytte, hans Dronning, vralte afsted med en Figur som en Rokoko-Kommode! . . .

IV

Doktor Gaardbo og Fru Meta sad en Aften oppe til langt ud over deres sædvanlige Sengetid og talte sammen om deres truede Fremtid. Doktoren havde stadig ingen Praksis, og der maatte nu træffes en Afgørelse.